

LISA KLEYPAS

Η ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΗΣ ΠΑΝΔΩΡΑΣ

μετάφραση
Μιχάλης Δελέγκος

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ELXIS

*Στην Κάρι Φέρον,
για όλη την απίστευτη καλοσύνη σου, τη σκληρή
δουλειά σου και τη διορατικότητά σου και επειδή
πρόσθεσες χαρά στη ζωή μου και στα βιβλία μου.*

Λ.Κ.

Πρόλογος

Η Εβαντζελίν, η δούκισσα του Κίνγκστον, σήκωσε τον εγγονό της από την μπανιέρα του παιδικού δωματίου και τον τύλιξε σφιχτά με μια μαλακή λευκή πετσέτα. Το μωρό στηρίχτηκε στα παχουλά ποδαράκια του και προσπάθησε να σταθεί όρθιο στην ποδιά της. Εξερεύνησε το πρόσωπο και τα μαλλιά της πάνοντάς τα με τα βρεγμένα χεράκια του και η Έβι, όπως ήταν το χαϊδευτικό της, γέλασε με αυτή τη γεμάτη αγάπη επίθεση. «Με το μαλακό, Στίβεν». Έκανε έναν μορφασμό, καθώς το μωρό άρπαζε τη διπλή σειρά από μαργαριτάρια στον λαιμό της. «Αχ, το ήξερα ότι δεν έπρεπε να τα φοράω όση ώρα θα σε κάνω μπάνιο. Είναι μεγάλος πει-πειρασμός». Η Έβι μιλούσε πάντα με τραύλισμα, που όμως τώρα ήταν πολύ ελαφρύ σε σχέση με το πώς ήταν στα νιάτα της.

«Εξοχότατη», φώναξε η Όνα, η νεαρή βρεφοκόμος, καθώς έτρεχε προς το μέρος της. «Εγώ έπρεπε να σηκώσω τον κύριο Στίβεν από την μπανιέρα και όχι εσείς. Έχει μεγαλώσει πολύ. Είναι βαρύς».

«Δεν μου είναι πρόβλημα», τη διαβεβαίωσε η Έβι, φιλώντας τα ροδαλά μάγουλα του μωρού και ξεμπλέκοντας τα μαργαριτάρια της από τα χέρια του.

«Η εξοχότητά σας είναι πολύ ευγενική που βοηθάει με τα παιδιά τη μέρα που έχει ρεπό η νταντά». Η βρεφοκόμος πήρε προσεκτικά το μωρό από την αγκαλιά της Έβι. «Όλες οι υπηρέτριες θα το έκαναν με χαρά, αφού εσείς έχετε να ασχοληθείτε με πιο σημαντικά πράγματα».

«Δεν υπάρχει τι-τίποτα πιο σημαντικό από τα εγγόνια μου. Και μου αρέσει να περνάω την ώρα μου στο παιδικό δωμάτιο – μου θυμίζει τότε που ήταν μικρά τα δικά μου παιδιά».

Η Όνα κρυφογέλασε, καθώς ο Στίβεν άπλωνε το χεράκι του για να πιάσει το καπελάκι με τα βολάν στο κεφάλι της. «Θα του βάλω πούδρα και θα τον ντύσω».

«Εγώ θα συμμαζέψω τα πράγματα στο μπάνιο», είπε η Έβι.

«Εξοχότατη, δεν είναι σωστό». Ήταν ξεκάθαρο ότι η βρεφοκόμος προσπαθούσε να πετύχει μια αποτελεσματική ισορροπία ανάμεσα στην αυστηρότητα και την παράκληση. «Φοράτε το ωραίο μεταξωτό φόρεμά σας. Πρέπει να καθίσετε στο σαλόνι και να διαβάσετε ένα βιβλίο – ή να κεντήσετε κάτι». Ενώ η Έβι άνοιγε τα χείλη της για να φέρει αντιρρήσεις, η Όνα πρόσθεσε όλο νόημα: «Αν μάθει η νταντά πόσο σας άφησα να με βοηθήσετε, θα με σκοτώσει».

Ματ.

Η Έβι, επειδή ήξερε ότι και οι δυο τους θα έμπλεκαν πολύ άσχημα με την νταντά, απάντησε με ένα παραιτημένο καταφατικό νεύμα του κεφαλιού της, αλλά δεν μπόρεσε να αντισταθεί και μουρμούρισε: «Φοράω ποδιά».

Η βρεφοκόμος έφυγε από το μπάνιο με ένα χαμόγελο ικανοποίησης, έχοντας στην αγκαλιά της τον Στίβεν, για να τον πάει στο παιδικό δωμάτιο.

Η Έβι, ενώ στεκόταν ακόμα γονατιστή στο χαλάκι του μπάνιου, μπροστά στην μπανιέρα, άπλωσε το χέρι της πίσω στη μέση της, για να πιάσει τη φανελένια κορδέλα της ποδιάς της.

Σκέφτηκε σκυθρωπά ότι δεν ήταν εύκολο να ικανοποιεί τις προσδοκίες των υπηρετών για το πώς έπρεπε να συμπεριφέρεται μια δούκισσα. Οι άνθρωποι αυτοί ήταν αποφασισμένοι να την εμποδίσουν να κάνει οτιδήποτε πιο κουραστικό από το να ανακατεύει το τσάι της με ασημένιο κουταλάκι. Κι ενώ ήταν ήδη γιαγιά και είχε δύο εγγόνια, παρέμενε λεπτή και σε φόρμα – μπορούσε με ευκολία να βγάλει ένα μωρό από την μπανιέρα ή να παίξει με τα παιδιά στο περιβόλι. Μόλις την περασμένη εβδομάδα, της είχε κάνει κήρυγμα ο αρχικηπουρός, επειδή είχε ανέβει σε έναν πέτρινο μαντρότοιχο για να μαζέψει κάτι παιδικά βέλη που είχαν χαθεί όση ώρα έπαιζαν τα μικρά.

Ενώ πάσχιζε να λύσει τον πεισματάρικο κόμπο της ποδιάς, άκουσε βήματα πίσω της. Αν και δεν ακούστηκε κανένας άλλος ήχος και δεν υπήρξε κανένα σημάδι που να προδίδει την ταυτότητα του επισκέπτη, η Έβι κατάλαβε ποιος ήταν πριν καν εκείνος γονατίσει δίπλα της. Τα δυνατά δάχτυλα παραμέρισαν τα δικά της και ο κόμπος λύθηκε με ένα επιδέξιο τράβηγμα.

Ένας χαμηλόφωνος και απαλός ψίθυρος χάιδεψε την ευαίσθητη επιδερμίδα στον αυχένα της. «Απ' ό,τι βλέπω, πήραμε καινούρια νταντά. Υπέροχα». Τα ευκίνητα ανδρικά χέρια γλίστρησαν κάτω από τη λυμένη ποδιά και τη χάιδεψαν επιδέξια από τη μέση μέχρι τα στήθη της. «Τι αφράτη κοπελιά που είσαι! Προβλέπω ότι θα τα πας περίφημα εδώ».

Η Έβι έκλεισε τα μάτια της κι έγειρε πίσω, ανάμεσα στους ανοιχτούς μηρούς του. Ένα απαλό στόμα, προορισμένο για αμαρτία και αισθησιασμό, πλανήθηκε ανάλαφρα στον λαιμό της.

«Μάλλον πρέπει να σε προειδοποιήσω», συνέχισε η σαγηνευτική φωνή, «να αποφεύγεις τον κύριο. Είναι διαβόητος για την ακολασία του».

Στα χείλη της ζωγραφίστηκε ένα χαμόγελο. «Το έχω ακούσει. Είναι τόσο σατανικός όσο λένε;»

«Όχι. Είναι πολύ χειρότερος. Ειδικά όταν πρόκειται για γυναίκες με κόκκινα μαλλιά». Ο επισκέπτης έβγαλε μερικές φουρκέτες από τα μαλλιά της και μια μακριά πλεξίδα χύθηκε στον ώμο της. «Κακόμοιρη κοπέλα – πολύ φοβάμαι ότι δεν θα σε αφήσει ήσυχη».

Η Έβι ρίγησε από ανακλαστική ηδονή, καθώς τον ένιωθε να τη φιλάει κατά μήκος του λαιμού της. «Π-πώς να τον αντιμετωπίσω;»

«Να είσαι μαζί του συχνά», της είπε ανάμεσα στα φιλιά του.

Της ξέφυγε ένα χαχανητό αμηχανίας, καθώς γύριζε μέσα στην αγκαλιά του για να τον αντικρίσει.

Ακόμα και έπειτα από τρεις δεκαετίες γάμου, η καρδιά της Έβι εξακολουθούσε να σκιρτάει μόλις έβλεπε τον άντρα της, τον πρώην λόρδο Σεντ Βίνσεντ, που είχε γίνει πια δούκας του Κίνγκστον. Ο Σεμπάστιαν, όπως ήταν το μικρό του όνομα, είχε μεγαλώσει και είχε γίνει ένας υπέροχος άντρας με παρουσιαστικό που προκάλούσε δέος και θαυμασμό. Από τότε που έγινε δούκας, δέκα χρόνια πριν, είχε αποκτήσει ένα επίχρισμα μεγαλοπρέπειας που ταίριαζε σε έναν άνθρωπο με τη δική του μεγάλη ισχύ. Αλλά κανείς δεν μπορούσε να κοιτάξει εκείνα τα εντυπωσιακά ανοιχτογάλανα μάτια του, που λαμπύριζαν σαν να ήταν ταυτόχρονα φωτιά και πάγος, χωρίς να θυμηθεί ότι ο Σεμπάστιαν ήταν κάποτε ο πιο σατανικός άσωτος άντρας στην Αγγλία. Κι ακόμα ήταν – αυτό μπορούσε να το επιβεβαιώσει η Έβι.

Ο χρόνος είχε φερθεί στοργικά στον Σεμπάστιαν και θα συνέχιζε έτσι και στο μέλλον. Ήταν όμορφος άντρας, λεπτός και κομψός, με τα καστανόξανθα μαλλιά του να έχουν τώρα ανάλαφρες γκριζές πινελιές στους κροτάφους. Σαν λιοντάρι μέσα στον χειμώνα, που κανείς δεν μπορούσε να του πάει κόντρα χωρίς να αντιμετωπίσει το ανάλογο ρίσκο. Η ωριμότητα του είχε χαρίσει την όψη αβίαστης και αυστηρής επιβλητικότητας, την αίσθηση

ότι ήταν ένας άντρας που είχε δει και είχε ζήσει τόσα, ώστε θα ήταν πολύ δύσκολο να ξεγελαστεί. Όμως, όταν κάτι τον διασκέδαζε ή τον συγκινούσε, το χαμόγελό του ήταν φλογερό και ακαταμάχητο.

«Α, εσύ είσαι!» είπε ο Σεμπάστιαν, με ύφος ήπιας έκπληξης, ενώ φαινόταν να συλλογίζεται πώς είχε καταλήξει γονατιστός στο χαλάκι του μπάνιου, με τη γυναίκα του στην αγκαλιά του. «Ήμουν έτοιμος να αποπλανήσω κάποια υπηρέτρια που θα μου αντιπεκόταν, αλλά εσύ είσαι πιο δύσκολη περίπτωση».

«Μπορείς να αποπλανήσεις εμένα», προσφέρθηκε η Έβι χαρωπά.

Ο σύζυγός της χαμογέλασε, με τη λαμπερή ματιά του να πλανιέται απαλά στο πρόσωπό της. Έστρωσε μερικές ατίθασες μπουκλες που είχαν ξανοίξει και από ρουμπινένιες είχαν γίνει βερικοκί. «Αγάπη μου, αυτό το προσπαθώ εδώ και τριάντα χρόνια. Όμως, παρά τις επίμονες προσπάθειές μου...» Ένα γλυκά ερωτικό φιλή χάιδεψε τα χείλη της. «...έχεις ακόμα τα αθώα μάτια εκείνης της ντροπαλής και μοναχικής κοπέλας με την οποία κλέφτηκα. Δεν μπορείς να προσπαθήσεις να φαίνεσαι έστω λιγάκι κουρασμένη; Ή απογοητευμένη;» Ο Σεμπάστιαν γέλασε σιγανά με τις προσπάθειές της και τη φίλησε ξανά, αυτή τη φορά με προκλητικότητα και αισθησιασμό που έκαναν την καρδιά της να χτυπήσει δυνατά.

«Γιατί ήρθες να με βρεις;» ρώτησε η Έβι νωχελικά, με το κεφάλι της να γέρνει πίσω, καθώς τα χείλη του γλιστρούσαν στον λαιμό της.

«Μόλις έμαθα νέα για τον γιο σου».

«Ποιον από τους τρεις;»

«Τον Γκάμπριελ. Έχει προκληθεί σκάνδαλο».

«Γιατί είναι δικός σου γιος όταν είσαι ευχαριστημένος μαζί του και δικός μου γιος όποτε κάνει κάτι κακό;» ρώτησε η Έβι,

ενώ ο Σεμπάστιαν έβγαζε την ποδιά της και άρχιζε να λύνει το μπροστινό μέρος του μπουστου της.

«Αφού εγώ είμαι ένας γονιός με ηθική», της είπε, «είναι πολύ λογικό να έχει πάρει την πονηριά του από εσένα».

«Το ακριβώς α-αντίθετο συμβαίνει», τον ενημέρωσε η Έβι.

«Αλήθεια;» Ο Σεμπάστιαν τη χάιδευε απαλά, καθώς σκεφτόταν τα λόγια της. «Εγώ είμαι ο πονηρός; Όχι, καλή μου, δεν μπορεί να είναι έτσι. Είμαι σίγουρος ότι εσύ είσαι η πονηρή».

«Εσύ είσαι», του είπε η Έβι με αποφασιστικότητα και η ανάσα της βάρυνε, καθώς τα χάρδια του έγιναν πιο ερωτικά.

«Χμμμ. Αυτό πρέπει να το διαπιστώσουμε αμέσως. Θα σε πάω κατευθείαν στο κρεβάτι».

«Περιμένε. Πες μου για τον Γκάμπριελ. Μήπως το σκάνδαλο αφορά... εκείνη τη γυναίκα;» Λίγο πολύ ήταν γνωστό ότι ο Γκάμπριελ είχε δεσμό με τη σύζυγο του Αμερικανού πρέσβη. Βέβαια, η Έβι είχε αποδοκιμάσει απερίφραστα αυτή τη σχέση από την αρχή και έτρεφε την ελπίδα ότι θα τελείωνε σύντομα. Αυτό είχε συμβεί δύο χρόνια πριν.

Ο Σεμπάστιαν σήκωσε το κεφάλι του και την κοίταξε ελαφρώς συνοφρυωμένος. Άφησε έναν κοφτό αναστεναγμό. «Κατάφερε να εκθέσει την κόρη ενός κόμη. Μια από την οικογένεια των Ρέιβενελ».

Η Έβι συνοφρυώθηκε, καθώς σκεφτόταν το όνομα που της φαινόταν γνωστό. «Την ξέρουμε αυτή την οικογένεια;»

«Έχω γνωριστεί με τον γέρο κόμη, τον λόρδο Τρινιάρ. Η γυναίκα του ήταν επιτόλαιη και ρηχή – τη συνάντησες κάποτε σε μια ανθοκομική έκθεση και συζητήσατε για τη συλλογή της από ορχιδέες».

«Ναι, το θυμάμαι». Δυστυχώς, η Έβι δεν είχε συμπαθήσει εκείνη τη γυναίκα. «Έχουν κόρη;»

«Δίδυμες. Φέτος είναι η πρώτη τους σεζόν. Φαίνεται ότι ο

ηλίθιος ο γιος σου πιάστηκε *in flagrante delicto* με τη μία από αυτές».

«Έμοιασε στον πατέρα του», είπε η Έβι.

Ο Σεμπάστιαν, με ύφος πολύ προσβεβλημένου ανθρώπου, σηκώθηκε όρθιος με μια κίνηση όλο χάρη και σήκωσε μαζί του και την Έβι. «Τον πατέρα του δεν τον έπιασαν ποτέ».

«Μόνο εγώ το κατάφερα αυτό», είπε η Έβι αυτάρεσκα.

Ο Σεμπάστιαν γέλασε. «Έτσι είναι».

«Τι ακριβώς σημαίνει το *in flagrante delicto*;»

«Σημαίνει “επ’ αυτοφώρω”, την ώρα ακριβώς που γινόταν η πράξη». Τη σήκωσε στην αγκαλιά του με ευκολία και της είπε: «Νομίζω ότι επιβάλλεται να σου δείξω τι εννοώ».

«Και το σκά-σκάνδαλο; Τι θα γίνει ο Γκάμπριελ, η Ρέιβενελ και...»

«Όλος ο κόσμος μπορεί να περιμένει», είπε ο Σεμπάστιαν κατηγορηματικά. «Θα σε αποπλανήσω για εκατοστή χλιοστή φορά, Έβι – και για αλλαγή θέλω να δώσεις προσοχή».

«Μάλιστα, κύριε», του είπε σεμνά και αγκάλιασε τον άντρα της από τον αυχένα, καθώς τη μετέφερε στην κρεβατοκάμαρά τους.

1

Λονδίνο, 1877

Δύο ημέρες νωρίτερα...

Η λαιδίη Πανδώρα Ρέιβενελ έπληττε. Έπληττε θανάσιμα. Είχε βαρεθεί να πλήττει τόσο.

Και η σεζόν στο Λονδίνο μόλις που είχε αρχίσει. Θα ήταν αναγκασμένη να υποστεί τέσσερις μήνες γεμάτους χορούς, σουαρέ, κονσέρτα και δείπνα, ώσπου να κλείσει το κοινοβούλιο και οι οικογένειες της αριστοκρατίας να επιστρέψουν στα εξοχικά τους. Θα γίνονταν τουλάχιστον εξήντα δείπνα, πενήντα χοροί κι ένας Θεός ξέρει πόσα σουαρέ.

Δεν υπήρχε περίπτωση να επιβιώσει.

Η Πανδώρα, αφήνοντας τους ώμους της να καμπουριάσουν, έγειρε πίσω στην καρέκλα της και κοίταξε το πλήθος στην αίθουσα χορού. Υπήρχαν κύριοι ντυμένοι με επίσημα ασπρόμαυρα ρούχα, αξιωματικοί με στολές και μπότες και κυρίες πνιγμένες στα μετάξια και τα τούλια. Γιατί βρίσκονταν όλοι αυτοί εκεί; Τι θα μπορούσαν να πουν ο ένας στον άλλον που δεν το είχαν πει στον προηγούμενο χορό;

Το χειρότερο είδος μοναξιάς, σκέφτηκε η Πανδώρα κακόκεφα, ήταν να είσαι ο μόνος άνθρωπος από όλο αυτό το πλήθος που δεν διασκεδάζε.

Κάπου μέσα στη στροβιλιζόμενη μάζα των ζευγαριών που χόρευαν βάλς, η δίδυμη αδερφή της χόρευε όλο χάρη στην αγκαλιά ενός επίδοξου μνηστήρα. Μέχρι εκείνη τη στιγμή, η Κασσάνδρα έβρισκε, στον ίδιο βαθμό με την Πανδώρα, τη σεζόν πληκτική και απογοητευτική, αλλά ήταν πολύ πιο πρόθυμη να παίξει αυτό το παιχνίδι.

«Μήπως θα ήταν καλύτερα να κυκλοφορήσεις στην αίθουσα και να μιλήσεις με τον κόσμο», της είχε πει η Κασσάνδρα νωρίτερα το ίδιο βράδυ, «αντί να κάθεται σε μια γωνιά;».

«Όχι. Όταν κάθομαι εδώ, μπορώ τουλάχιστον να σκέφτομαι ενδιαφέροντα πράγματα. Δεν μπορώ να καταλάβω πώς αντέχεις να κάνεις συντροφιά για ώρες με βαρετούς ανθρώπους».

«Δεν είναι όλοι τους βαρετοί», διαμαρτυρήθηκε η Κασσάνδρα.

Η Πανδώρα την κοίταξε με σκεπτικισμό. «Από τους κυρίους που έχεις γνωρίσει μέχρι τώρα, βρήκες έστω έναν που θα ήθελες να ξαναδείς;»

«Όχι ακόμα», ομολόγησε η Κασσάνδρα. «Αλλά δεν θα το βάλω κάτω, ώσπου να τους γνωρίσω όλους».

«Όταν γνωρίσεις έναν», είπε η Πανδώρα σκυθρωπά, «είναι σαν να τους έχεις γνωρίσει όλους».

Η Κασσάνδρα σήκωσε τους ώμους της. «Η συζήτηση βοηθάει να κυλάνε οι βραδιές πιο γρήγορα. Πρέπει να το δοκιμάσεις».

Δυστυχώς, η Πανδώρα ήταν απaráδεκτη στην ψιλοκουβέντα. Της ήταν αδύνατον να προσποιηθεί ότι της φαινόταν ενδιαφέρον όταν κάποιος άξεστος όλο στόμφο άρχιζε να καυχιέται για τον εαυτό του, για όσα είχε καταφέρει, για το πόσο τον συμπαθούσαν οι φίλοι του και για τον θαυμασμό που του έδειχναν οι άλλοι. Δεν μπορούσε να βρει την υπομονή για να αντέξει έναν αριστοκράτη που, στη δύση της ζωής του, ήθελε μια νεαρή σύζυγο για να την έχει σύντροφο και νοσοκόμα του ή έναν χήρο που ήταν προφανές ότι αναζητούσε γυναίκα για αναπαραγωγή. Και μόνο η σκέψη ότι

θα την άγγιζε ένας από όλους αυτούς, ακόμα και με γάντια, έκανε την επιδερμίδα της να ανατριχιάζει. Και η ιδέα να συζητήσει μαζί τους της θύμιζε πόσο πολύ έπληττε.

Χαμήλωσε το βλέμμα της στο γυαλισμένο παρκέ και προσπάθησε να σκεφτεί πόσα επίθετα θα μπορούσαν να χαρακτηρίσουν την πλήξη της. Μεγάλη... ανυπόφορη... θανάσιμη...

«Πανδώρα», ακούστηκε η έντονη φωνή της συνοδού της. «Γιατί κάθεσαι πάλι στη γωνιά; Δώσε μου να δω την κάρτα χορού σου».

Η Πανδώρα σήκωσε το βλέμμα της, αντίκρισε την Ελέανor, τη λαίδη Μπέργουικ, και της έδωσε απρόθυμα τη μικρή κάρτα σε σχήμα βεντάλιας.

Η κόμισσα, μια ψηλή γυναίκα με επιβλητικό παρουσιαστικό και σπονδυλική στήλη ίσια σαν σκουπόξυλο, άνοιξε το εξώφυλλο της κάρτας χορού, το οποίο ήταν καλυμμένο με φίλντισι, και εξέτασε τις λεπτές κοκάλινες σελίδες με παγερό βλέμμα.

Ήταν όλες κενές.

Τα χείλη της λαίδης Μπέργουικ σούφρωσαν λες και ήταν περασμένα σε κορδόνι. «Όλες αυτές έπρεπε να είχαν γεμίσει μέχρι τώρα».

«Γύρισα τον αστράγαλό μου», είπε η Πανδώρα, χωρίς να την κοιτάζει κατάματα. Το να προσποιηθεί έναν μικροτραυματισμό ήταν ο μόνος τρόπος για να μπορέσει να καθίσει ήσυχα στη γωνιά και να αποφύγει να διαπράξει κάποια σοβαρή κοινωνική γκάφα. Σύμφωνα με τους κανόνες καλής συμπεριφοράς, μόλις μια κυρία αρνιόταν να χορέψει εξαιτίας της κούρασης ή κάποιου τραυματισμού, δεν μπορούσε να αποδεχτεί καμία πρόσκληση για το υπόλοιπο της βραδιάς.

Η φωνή της γυναίκας έγινε ψυχρή από την αποδοκιμασία. «Έτσι σκοπεύεις να ξεπληρώσεις τη γενναιοδωρία του λόρδου Τρινιάρ; Όλα αυτά τα ακριβά καινούρια φορέματα και τα

αξεσουάρ σου... Γιατί τον άφησες να σου τα αγοράσει, αφού είχες ήδη αποφασίσει να αφήσεις να πάει χαμένη η σεζόν σου;»

Η αλήθεια ήταν ότι η Πανδώρα ένωθε άσχημα γι' αυτό. Ο ξάδερφός της ο Ντέβον, δηλαδή ο λόρδος Τρινιάρ, που είχε γίνει κόμης την περασμένη χρονιά, μετά τον θάνατο του αδερφού της, είχε φερθεί με εντυπωσιακή καλοσύνη στην ίδια και την Κασσάνδρα. Όχι μόνο είχε πληρώσει για να είναι και οι δυο τους καλοντυμένες στη σεζόν, αλλά επίσης τους είχε δώσει και μεγάλες προίκες, για να εξασφαλιστεί το ενδιαφέρον όλων των εργένηδων που ήταν κατάλληλοι για γάμο. Ήταν βέβαιο ότι οι γονείς της, που είχαν πεθάνει αρκετά χρόνια πριν, θα έδειχναν πολύ λιγότερη γενναιοδωρία.

«Δεν είχα αποφασίσει να αφήσω να πάει χαμένη η σεζόν μου», ψέλλισε. «Απλώς δεν είχα καταλάβει πόσο δύσκολη θα ήταν».

Ειδικά ο χορός.

Κάποιους συγκεκριμένους χορούς, για παράδειγμα την παρέλαση των ζευγαριών και την καντριλία, μπορούσε να τους διαχειριστεί. Ήταν ικανή να τα βγάλει πέρα ακόμα και με τα γρήγορα βήματα, αρκεί ο παρτενέρ της να μην τη στροβίλιζε πολύ γρήγορα. Αλλά το βαλς έκρυβε κινδύνους σε κάθε στροφή – κυριολεκτικά. Η Πανδώρα έχανε την ισορροπία της όποτε έκανε απότομη στροφή. Επιπλέον, έχανε την ισορροπία της και όταν βρισκόταν στο σκοτάδι, καθώς δεν μπορούσε να βασιστεί στην όρασή της για να βρει τον προσανατολισμό της. Η λαίδη Μπέργουικ δεν γνώριζε το πρόβλημά της και η Πανδώρα, για λόγους περηφάνιας και ντροπής, δεν υπήρχε περίπτωση να της το πει. Μόνο η Κασσάνδρα ήξερε το μυστικό της και την ιστορία που κρυβόταν πίσω από αυτό και την είχε βοηθήσει να το κρατάει κρυφό για χρόνια.

«Είναι δύσκολη μόνο επειδή εσύ την κάνεις δύσκολη», είπε η λαίδη Μπέργουικ αυστηρά.

«Δεν καταλαβαίνω γιατί πρέπει να κάνω όλον αυτόν τον κόπο για να βρω έναν σύζυγο που δεν θα του αρέσω ποτέ».

«Το αν θα αρέσεις στον σύζυγό σου ή όχι είναι άσχετο. Ο γάμος δεν έχει καμία σχέση με τα προσωπικά αισθήματα. Είναι μια ένωση συμφερόντων».

Η Πανδώρα συγκράτησε τη γλώσσα της, αν και δεν συμφωνούσε. Πριν από περίπου έναν χρόνο, η Έλεν, η μεγάλη αδερφή της, είχε παντρευτεί τον κύριο Ρας Γουίντερμπορν, έναν Ουαλό με ταπεινή καταγωγή, και ήταν εξαιρετικά ευτυχισμένοι. Το ίδιο και ο ξάδερφος Ντέβον με τη σύζυγό του, την Καθλίν. Οι γάμοι από έρωτα μπορεί να ήταν σπάνιοι, αλλά σίγουρα δεν ήταν κάτι ακατόρθωτο.

Ακόμα κι έτσι, η Πανδώρα αδυνατούσε να φανταστεί ένα τέτοιο μέλλον για τον εαυτό της. Σε αντίθεση με την Κασσάνδρα, που ήταν ρομαντική, εκείνη δεν είχε ονειρευτεί ποτέ να παντρευτεί και να κάνει παιδιά. Δεν ήθελε να ανήκει σε κανέναν και ακόμα πιο συγκεκριμένα δεν ήθελε να της ανήκει κανείς. Όσο κι αν είχε προσπαθήσει να κάνει τον εαυτό της να θελήσει αυτά που έπρεπε να θέλει, ήξερε ότι ποτέ δεν θα ήταν ευτυχισμένη αν ζούσε μια συμβατική ζωή.

Η λαίδη Μπέργουικ αναστέναξε και κάθισε δίπλα της, με τη σπονδυλική στήλη της σε απόλυτη ευθυγράμμιση με τη ράχη της καρέκλας. «Μόλις μπήκε ο Μάιος. Θυμάσαι τι σου είπα γι' αυτό;»

«Ότι είναι ο πιο σημαντικός μήνας της σεζόν, γιατί τότε γίνονται όλες οι σπουδαίες εκδηλώσεις».

«Σωστά». Η λαίδη Μπέργουικ της έδωσε πίσω την κάρτα του χορού. «Μετά την αποψινή βραδιά, περιμένω ότι θα καταβάλεις μεγαλύτερη προσπάθεια. Το οφείλεις στον λόρδο και τη λαίδη Τρινιάρ – και στον εαυτό σου. Τολμώ να πω ότι το οφείλεις και σε εμένα, μετά τον τόσο κόπο που έκανα για να σε βελτιώσω».

«Έχετε δίκιο», είπε η Πανδώρα σιγανά. «Και ζητάω συγγνώμη

–ελικρινά– για την αναστάτωση που σας προκάλεσα. Αλλά κατάλαβα ότι όλα αυτά δεν είναι για μένα. Δεν θέλω να παντρευτώ κανέναν. Έχω κάνει σχέδια να συντηρήσω μόνη μου τον εαυτό μου και να ζήσω ανεξάρτητη. Με λίγη τύχη, θα τα καταφέρω και δεν θα χρειάζεται να ανησυχεί κανείς για μένα πια».

«Σε εκείνο το ανόητο επιτραπέζιο παιχνίδι αναφέρεσαι;» ρώτησε η κόμισσα, με ύφος που έδειχνε περιφρόνηση.

«Δεν είναι ανόητο. Είναι κάτι πραγματικό. Μόλις πήρα δίπλωμα ευρεσιτεχνίας. Ρωτήστε τον κύριο Γουίντερμπορν».

Την περασμένη χρονιά, η Πανδώρα, που πάντα αγαπούσε τα παιχνίδια, είχε σχεδιάσει ένα επιτραπέζιο παιχνίδι. Με την ενθάρρυνση του κυρίου Γουίντερμπορν, έκανε αίτηση για δίπλωμα ευρεσιτεχνίας και σκόπευε να προχωρήσει στην παραγωγή και τη διανομή του παιχνιδιού. Ο κύριος Γουίντερμπορν ήταν ιδιοκτήτης του μεγαλύτερου πολυκαταστήματος στον κόσμο και είχε ήδη συμφωνήσει να παραγγείλει πεντακόσια κομμάτια του παιχνιδιού. Το παιχνίδι θα γινόταν επιτυχία εγγυημένα, γιατί, αν μη τι άλλο, δεν υπήρχε σχεδόν καθόλου ανταγωνισμός. Ενώ η βιομηχανία των επιτραπέζιων ανθούσε στην Αμερική, χάρη στις ενέργειες της εταιρείας Μίλτον Μπράντλεϊ, στη Βρετανία βρισκόταν ακόμα στα σπάργανα. Η Πανδώρα είχε ήδη σχεδιάσει άλλα δύο παιχνίδια και ήταν σχεδόν έτοιμη να καταθέσει αιτήσεις διπλώματος ευρεσιτεχνίας και για αυτά. Κάποτε θα κέρδιζε αρκετά χρήματα για να βρει τον δρόμο της σε αυτόν τον κόσμο.

«Όσο κι αν τον συμπαθώ τον κύριο Γουίντερμπορν», είπε η λαίδη Μπέργουικ με βλοσυρό ύφος, «δεν γίνεται να μην τον επικρίνω που σε παρότρυνε να ασχοληθείς με αυτή την ανοησία».

«Πιστεύει ότι έχω τα προτερήματα για να γίνω σπουδαία επιχειρηματίας».

Η κόμισσα μόρφασε, λες και την είχε τοιμπήσει σφήκα. «Πανδώρα, είσαι κόρη κόμη. Θα ήταν φρικτό ακόμα κι αν

παντρευόσουν έναν έμπορο ή βιοτέχνη, αλλά το να γίνεις εσύ κάτι τέτοιο είναι αδιανόητο. Δεν θα σε δέχονταν πουθενά. Θα σε εξοστράκιζαν».

«Γιατί οποιοσδήποτε από όλους αυτούς τους ανθρώπους» –η Πανδώρα έριξε μια γρήγορη και διστακτική ματιά στο πλήθος μέσα στην αίθουσα χορού– «να νοιάζεται για το τι θα διαλέξω εγώ να κάνω;».

«Επειδή ανήκεις στην τάξη τους. Γεγονός για το οποίο, σίγουρα, χαίρονται περισσότερο από όσο εσύ». Η κόμισσα κούνησε το κεφάλι της. «Δεν μπορώ να υποκριθώ ότι σε καταλαβαίνω, κορίτσι μου. Το μυαλό σου μου φαινόταν πάντα σαν εκείνα τα πυροτεχνήματα – πώς τα λένε αυτά που στροβιλίζονται σαν τρελά;»

«Τροχούς της Αγίας Αικατερίνης».

«Ναι. Στριφογυρίζουν και αστράφτουν, όλο λάμψη και φασαρία είναι. Καταλήγεις σε αποφάσεις χωρίς να κάνεις τον κόπο να εξετάσεις τις παραμέτρους. Είναι ωραίο να είναι κανείς έξυπνος, αλλά η υπερβολική εξυπνάδα συνήθως φέρνει τα ίδια αποτελέσματα με την άγνοια. Έχεις την εντύπωση ότι μπορείς να αγνοείς σκόπιμα τη γνώμη του κόσμου; Περιμένεις ότι ο κόσμος θα σε θαυμάζει επειδή είσαι διαφορετική;»

«Και βέβαια όχι». Η Πανδώρα έπαιξε νευρικά με την κενή κάρτα χορού, ανοίγοντάς την και κλείνοντάς την επανειλημμένα. «Αλλά μπορεί τουλάχιστον να προσπαθήσει να με αποδεχτεί».

«Ανόητο και ατίθασο κορίτσι, γιατί να το κάνει αυτό ο κόσμος; Η αντισυμβατικότητα δεν είναι τίποτε άλλο από μασκαρεμένη ιδιοτέλεια». Αν και ήταν προφανές ότι στην κόμισσα θα άρεσε να κάνει στην Πανδώρα κανονικό κήρυγμα, έκλεισε το στόμα της και σηκώθηκε όρθια. «Θα συνεχίσουμε αυτή τη συζήτηση αργότερα». Η λαίδη Μπέργουικ έφυγε, με κατεύθυνση μια συντροφιά από πικρόχολες γηραιές κυρίες με αυστηρό βλέμμα, στην άλλη άκρη της αίθουσας.

Ένας μεταλλικός ήχος άρχισε στο αριστερό αφτί της Πανδώρας, σαν χάλκινο σύρμα που βρισκόταν σε δόνηση, όπως συνέβαινε μερικές φορές όταν ήταν αναστατωμένη. Με τρόμο διαπίστωσε ότι τα μάτια της άρχισαν να τσουζουν από τα δάκρυα απελπισίας που ήταν έτοιμα να ξεσπάσουν. Θεέ μου, αυτό θα ήταν η υπέρτατη ταπεινώση! Η εκκεντρική, αδέξια και μοναχική Πανδώρα να κλαίει σε μια γωνιά της αίθουσας χορού. Όχι, δεν υπήρχε περίπτωση να συμβεί αυτό. Σηκώθηκε τόσο απότομα, ώστε η καρέκλα της κόντεψε να πέσει προς τα πίσω.

«Πανδώρα», ακούστηκε μια επιτακτική φωνή από εκεί κοντά. «Θέλω να με βοηθήσεις».

Η Πανδώρα γύρισε μπερδεμένη, τη στιγμή που την πλησίαζε η Ντόλι, η λαίδη Κόλγουικ.

Η Ντόλι, μια μαυρομάλλα κοπέλα γεμάτη ζωντάνια, ήταν η μικρότερη από τις δύο κόρες της λαίδης Μπέργουικ. Οι οικογένειες είχαν γνωριστεί καλά, αφότου η λαίδη Μπέργουικ ανέλαβε να διδάξει το πρωτόκολλο και τους τρόπους καλής συμπεριφοράς στην Πανδώρα και την Κασσάνδρα. Η Ντόλι ήταν χαριτωμένη και δημοφιλής και φερόταν με καλοσύνη στην Πανδώρα, σε αντίθεση με άλλες νεαρές, που την αντιμετώπιζαν με αδιαφορία ή χλευασμό. Την περασμένη χρονιά, στη διάρκεια της πρώτης σεζόν της, η Ντόλι είχε γίνει η αγαπημένη του Λονδίνου κι ένα πλήθος εργένηδων συγκεντρωνόταν γύρω της σε κάθε κοινωνική εκδήλωση. Είχε παντρευτεί πρόσφατα τον Άρθουρ, τον λόρδο Κόλγουικ, ο οποίος, αν και ήταν περίπου είκοσι χρόνια μεγαλύτερός της, είχε το προνόμιο να διαθέτει μεγάλη περιουσία και μελλοντικά θα αποκτούσε τον τίτλο του μαρκήσιου.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε η Πανδώρα ανήσυχη.

«Πρώτα θα μου υποσχεθείς ότι δεν θα το πεις στη μαμά».

Η Πανδώρα χαμογέλασε ειρωνικά. «Το ξέρεις ότι δεν της λέω τίποτα, αν έχω τέτοιο περιθώριο. Τι πρόβλημα υπάρχει;»

«Έχασα ένα σκουλαρίκι».

«Α, να πάρει!» είπε η Πανδώρα με συμπάθεια. «Πάντως, αυτό μπορεί να συμβεί στον καθένα. Εγώ χάνω πράγματα συνέχεια».

«Όχι, δεν κατάλαβες. Ο λόρδος Κόλγουικ έβαλε να μου φέρουν τα ζαφειρένια σκουλαρίκια της μητέρας του από το χρηματοκιβώτιο για να τα φορέσω απόψε». Η Ντόλι γύρισε το κεφάλι της για να δείξει το βαρύ σκουλαρίκι με το ζαφείρι και το διαμάντι που κρεμόταν από το αφτί της. «Το πρόβλημα δεν είναι ότι έχασα το άλλο», συνέχισε δυσαρεστημένα, «αλλά πού το έχασα. Βλέπεις, έφυγα κρυφά από το σπίτι για λίγα λεπτά, με έναν από τους πρώην επίδοξους μνηστήρες μου, τον κύριο Χείχερστ. Ο λόρδος Κόλγουικ θα γίνει έξαλλος μαζί μου, αν το μάθει».

Τα μάτια της Πανδώρας άνοιξαν διάπλατα. «Γιατί το έκανες αυτό;»

«Ο κύριος Χείχερστ ήταν πάντα ο αγαπημένος μου επίδοξος μνηστήρας. Ο κακόμοιρος είναι ακόμα πληγωμένος που παντρεύτηκα τον λόρδο Κόλγουικ και επιμένει να με κυνηγάει. Οπότε, για να τον καλμάρω, αναγκάστηκα να δεχτώ ένα ραντεβού. Πήγαμε σε ένα κίосκι, πίσω από τα υποστατικά. Πρέπει να έχασα το σκουλαρίκι όταν ήμασταν στον καναπέ». Τα μάτια της λαμπύρισαν από τα δάκρυα. «Δεν μπορώ να γυρίσω πίσω για να ψάξω. Ήδη λείπω πολλή ώρα. Κι αν ο άντρας μου προσέξει ότι το σκουλαρίκι χάθηκε... Δεν θέλω ούτε να σκέφτομαι τι μπορεί να συμβεί».

Ακολούθησε μια στιγμή σιωπής όλο προσδοκία.

Η Πανδώρα κοίταξε στα παράθυρα της αίθουσας χορού, όπου έλαμπαν οι αντανάκλασεις από τα φώτα. Είχε σκοτεινιάσει έξω.

Η ραχοκοκαλιά της ρίγησε από την ανησυχία. Δεν της άρεσε να πηγαίνει πουθενά τη νύχτα, ειδικά μόνη. Αλλά η Ντόλι φαινόταν απελπισμένη και, λόγω της καλοσύνης που της είχε δείξει, δεν υπήρχε περίπτωση να της αρνηθεί.

«Θέλεις να πάω να το βρω εγώ;» προσφέρθηκε απρόθυμα.

«Μπορείς; Θα πας στο κίосκι γρήγορα, θα πάρεις το σκουλαρίκι και θα επιστρέψεις αμέσως. Θα το βρεις εύκολα. Ακολούθησε το χαλκικόστρωτο δρομάκι που περνάει μέσα από το γρασίδι. Σε παρακαλώ πολύ, αγαπημένη μου Πανδώρα, θα σου έχω μεγάλη υποχρέωση».

«Δεν χρειάζεται να με παρακαλάς», είπε η Πανδώρα, εύθυμη αλλά ταραγμένη. «Θα βάλω τα δυνατά μου να το βρω. Όμως, Ντόλι, τώρα που παντρεύτηκες, δεν νομίζω ότι πρέπει να πηγαίνεις ραντεβού με τον κύριο Χείχερστ. Δεν μπορεί να αξίζει το ρίσκο για χάρη του».

Η Ντόλι την κοίταξε με θλιμμένο ύφος. «Νοιάζομαι για τον λόρδο Κόλγουικ, αλλά ποτέ δεν θα τον αγαπήσω όπως αγαπάω τον κύριο Χείχερστ».

«Τότε, γιατί δεν τον παντρεύτηκες;»

«Ο κύριος Χείχερστ είναι τριτότοκος γιος και δεν θα αποκτήσει τίτλο ποτέ».

«Μα, αφού τον αγαπάς...»

«Μη γίνεσαι ανόητη, Πανδώρα. Η αγάπη είναι για τις κοπέλες της μεσαίας τάξης». Η ματιά της Ντόλι περιέτρεξε με αγωνία την αίθουσα. «Δεν μας βλέπει κανείς», είπε. «Μπορείς να φύγεις τώρα, αν κάνεις γρήγορα».

Ω, θα έκανε γρήγορα. Θα έτρεχε σαν λαγός. Δεν θα περνούσε με τίποτα έξω περισσότερο χρόνο από όσο θα ήταν απολύτως απαραίτητο. Μακάρι να μπορούσε να επιστρατεύσει την Κασσάνδρα, που έδειχνε πάντα προθυμία να συμμετέχει σε συνωμοσίες συνοδεύοντάς την. Αλλά ήταν καλύτερα η Κασσάνδρα να συνεχίσει τον χορό. Έτσι θα κρατούσε την προσοχή της λαίδης Μπέργουικ στραμμένη πάνω της.

Δείχνοντας ανέμελη, προχώρησε κατά μήκος της μίας άκρης της αίθουσας, ενώ στα αφτιά της έφταναν συζητήσεις για την

όπερα, για το πάρκο που είχε μόλις φτιαχτεί στο Λονδίνο και για την τελευταία μόδα. Καθώς γλιστρούσε πίσω από την πλάτη της λαίδης Μπέργουικ, σχεδόν περίμενε ότι η συνοδός της θα γυρνούσε και θα την τσάκωνε σαν αετός που επιτίθεται στο θήραμά του. Ευτυχώς, η λαίδη Μπέργουικ συνέχισε να παρακολουθεί τα ζευγάρια που χόρευαν και που στροβιλιζόνταν στην αίθουσα δημιουργώντας μια θάλασσα από πολύχρωμα φορέματα και κομψά παντελόνια.

Από όσο κατάλαβε η Πανδώρα, η έξοδός της από την αίθουσα χορού πέρασε απαρατήρητη. Κατέβηκε βιαστικά τη μεγάλη σκάλα, διέσχισε το χολ με τον εξώστη κι έφτασε σε μια λαμπρά φωτισμένη πινακοθήκη που εκτεινόταν σε ολόκληρο το μήκος του σπιτιού. Σειρές από πορτρέτα κάλυπταν τους τοίχους, γενιές αξιοπρεπών αριστοκρατών που την αγριοκοίταζαν καθώς διέσχιζε σχεδόν τρέχοντας το δάπεδο από ψηφιδωτό.

Βρήκε μια πόρτα που έβγαζε στον πίσω εξώστη, στάθηκε στο κατώφλι και κοίταξε προς τα έξω, σαν επιβάτης στην κουπαστή πλοίου που βρισκόταν στη θάλασσα. Η νύχτα ήταν δροσερή και το σκοτάδι πυκνό. Δεν της άρεσε καθόλου που θα άφηνε την ασφάλεια του σπιτιού. Αλλά την καθυσάχασε η σειρά από τους αναμμένους δαυλούς στον κήπο, που αποτελούνταν από χάλκινα μπολ τοποθετημένα σε ψηλά σιδερένια κοντάρια και βρίσκονταν παραταγμένοι στο δρομάκι, στο πλατύ παρτέρι με το γρασίδι.

Η Πανδώρα συγκεντρώθηκε στην αποστολή της και διέσχισε γοργά τον εξωτερικό εξώστη με κατεύθυνση το γρασίδι. Ένα πλήθος από σκοτσέζικα έλατα χάριζε στην ατμόσφαιρα μια ευχάριστη, έντονη ευωδιά. Αυτό βοήθουσε στο να καλύπτεται η μυρωδιά από τον Τάμεση, που κυλούσε φουσκωμένος στην άκρη του κτήματος.

Τραχιές ανδρικές φωνές και σφυροκοπήματα αντηχούσαν από το ποτάμι, όπου εργάτες ενίσχυαν τη σκαλωσιά για την

επίδειξη με τα βεγγαλικά. Στο τέλος της βραδιάς, οι καλεσμένοι θα συγκεντρώνονταν στον πίσω εξώστη και στα μπαλκόνια του επάνω ορόφου για να δουν τα πυροτεχνήματα.

Το χαλκικόστρωτο δρομάκι περνούσε γύρω από ένα τεράστιο άγαλμα του αρχαίου θεού του ποταμού του Λονδίνου, του Πατέρα Τάμεση. Ο τεράστιος θεός, με τη μακριά γενειάδα και το παχουλό σώμα, ήταν ξαπλωμένος σε ένα πελώριο πέτρινο βάθρο και κρατούσε ανέμελα μια τρίαινα στο ένα χέρι. Ήταν εντελώς γυμνός, με εξαίρεση μια κάπα, κάτι που φάνηκε στην Πανδώρα ότι τον έκανε να δείχνει πολύ ανόητος.

«Γυμνός δημόσια;» ρώτησε επιτόλαια, καθώς περνούσε από δίπλα του. «Αυτό το περιμένει κανείς από ένα αρχαιοελληνικό άγαλμα, αλλά εσείς, κύριε, δεν έχετε καμία δικαιολογία».

Συνέχισε την πορεία της προς το κίосκι, που ήταν εν μέρει κρυμμένο πίσω από ίταμους και άφθονες τριανταφυλλιές. Το κτίσμα με την ανοιχτή πλευρά, με τοίχους από ξύλο που έφταναν μέχρι το μέσο των κιώνων, ήταν κατασκευασμένο πάνω σε βάση από τούβλα. Ήταν διακοσμημένο με πολύχρωμα βιτρό και φωτιζόταν μόνο από ένα μικρό αραβικό λυχνάρι που κρεμόταν από το ταβάνι.

Η Πανδώρα ανέβηκε διστακτικά τα δύο ξύλινα σκαλιά και μπήκε μέσα. Το μόνο έπιπλο ήταν ένας πλουμιστός καναπές που φαινόταν στερεωμένος με μπουλόνια στους κοντινούς κίονες.

Καθώς έφαχνε το χαμένο σκουλαρίκι, προσπαθούσε να μην αφήνει τον ποδόγυρο του φορέματός της να σέρνεται στο βρόμικο δάπεδο. Φορούσε το καλύτερο φόρεμά της, μια τουαλέτα χορού φτιαγμένη από ιριδίζον μετάξι, που φαινόταν ασημί από τη μία γωνία και λιλά από την άλλη. Το μπροστινό μέρος ήταν σε απλό σχέδιο, με απαλό εφαρμοστό μπούστο και ντεκολτέ που κατέβαινε χαμηλά. Ένα πλέγμα από περίτεχνες πιέτες στο πίσω μέρος χυνόταν σαν χειμάρρος από μετάξι που θρόιζε κι έλαμπε όποτε έκανε την παραμικρή κίνηση.